

На деветий день — тъкмо както бѣхъ присмѣтналъ — дойде арзухалтъ ни до миралая, тъмничниятъ главенъ управителъ, съ поканване, да отговори на ония обвинения, които бѣхме стоварили отгорѣ-му. Той ни вика вещици, които бѣхме подписани на арзухалтъ, та се мъчи да узнае, кой ни го бѣше съчинилъ, — при това молѣше ни, да го теглимъ назадъ, и да престанемъ да се боримъ противъ него. Ние не-рарчихме. Вечеръта повика той отдѣлно мене и Лазара, които имахме най-голяма почестъ между другитѣ, та пакъ ни придумваше, да си теглимъ арзухалтъ. Но ние исказахме, че нѣмаме право за това, защото вещици сме подписани на него. Смѣщеніето на тъмничниятъ управителъ бѣше голѣмо, но тѣ се послужиха по другъ начинъ, за да се отжрватъ отъ нападването ни.

Подиръ три дни искова имъ Костаки-ефенди нѣкакъвъ тривиаленъ отговоръ, който испратиха на Върховний сѣдъ, а нашиятъ приятелъ, Карамалиятъ, тъй му се бѣха закарани, щото той се отрече отъ тази работа, та дойде да ни каже, че не смѣе, подъ-жива-глава, да отиде предъ върховний сѣдъ да опровергава кривитѣ отговори на управителтъ. Ведно-съ-това за-спа нашата работа пакъ и се отложи — *ad calendas graecas*.

Но азъ искахъ да направя още едно — послед-но опитване. Намислихъ, именно, да се обжрна съ прошения до посланниците, русскій, германскій и американскій, за които мислѣхъ, че ще се склонятъ да да си кажатъ приказката на Вис. Порта за насъ. Съ тая цѣль съчинихъ прошенията и ги връчихъ на единъ нашъ българинъ, който умѣеше да се вмѣк-нува вредъ. Въ тия прошения описахъ работата на тримата посланници, всѣкому съ отдѣленъ начинъ, и представихъ жалнитѣ ни молби, да направятъ постъпки за насъ при Вис. Порта.